

Leiderschap: de moed hebben om je onschuld te verliezen.

Ook de Kerstrede van de Paus gelezen? Tegenover zijn eigen organisatie, de Romeinse Curie, hield de Paus een vlammend betoog over de 15 schrijnende punten die de organisatie teisteren. Hij benoemde o.a.: men werkt excessief hard, men voelt zich onsterfelijk, men organiseert teveel, men werkt te weinig samen, en vooral: men is vergeten wat de passie was van waaruit men ooit heeft gekozen om zich in te zetten voor dit geloof. Dit is werkelijk een moedig optreden. Hiermee maak je niet alleen maar vrienden. Voor velen is het erg bedreigend wanneer de bestaande orde wordt aangepakt. En de manieren om wraak te nemen zijn velerlei.

‘Wat voor de curie geldt, gaat ook op voor de gemiddelde kantoortuin, aldus Bas Heijne 1). De voorbeelden staan regelmatig in de krant, er hoeven alleen maar aan de NZa te denken en het verhaal van Arthur Gottlieb hebben we weer op het netvlies.

Leiderschap betekent in staat te zijn om helder te denken, te zien wat wezenlijk is, en wat de weg is om dat te bereiken. Daarbij is een combinatie van inzicht, moed en compassie belangrijk. Alleen mooie woorden zijn niet genoeg. Daarom hoort bij leiderschap ook het vermogen, de moed, om je onschuld te verliezen. Kleur te bekennen, een oordeel te vormen over de situatie die je aantreft. Een moreel oordeel, aldus Michael Sandel.2) Daarmee creëer je een nieuwe werkelijkheid. Je daagt uit.

Teveel leiderschapstheorieën gaan alleen maar uit van positief denken, positieve waardering en empathie. Belangrijk. Maar zonder het vermogen om een moreel kader te plaatsen, is het ook goedkoop. Hierover schreef Sebastien Valkenburg 3) een mooi stukje **‘Leef u niet in de ander in, dat werkt toch niet’**. Hierin beschrijft hij het fenomeen dat we liever mistanden en moord verklaren uit moeilijke jeugd of onverwerkte trauma’s, dan dat we de moeite willen doen ons echt in die ander te verplaatsen. Hierdoor doen we precies wat de Nederlanders wordt verweten: we weigeren ons te verdiepen in de leefwijze en denkpatronen van andersdenkenden. We gedogen. Dat lijkt sympathiek, maar is het niet. Het is een vorm van niet-verbinden, uiteindelijk leidt dat tot uitsluiten.

Juist het wel aangaan van de confrontatie met andersdenkenden, leidt tot contact. Tot conflict en verbinding. Dat is pas een uiting van respect!

Of zoals Bas Heijne¹⁾ het verwoord in zijn column: **'Woorden zijn pas echt mooi, als ze ook pijn doen'**. Helemaal mee eens!

- 1) *NRC zaterdag 27 december 2014*
- 2) *NRC zaterdag 3 januari 2015*
- 3) *Rechtvaardigheid, M. Sandel, Harvard*

Reacties zijn welkom!

@mluyer

marianne@waardegedrevenleiderschap.nl